

EVROPSKÁ UNIE

EVROPSKÝ PARLAMENT

RADA

**2015/0288 (COD)
LEX 1918**

**Brusel 20. května 2019
(OR. en)**

**PE-CONS 27/1/19
REV 1**

**JUSTCIV 39
CONSOM 45
AUDIO 22
DATAPROTECT 33
DAPIX 45
DIGIT 28
CODEC 333**

**SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY
O NĚKTERÝCH ASPEKTECH SMLUV O PRODEJI ZBOŽÍ,
O ZMĚNĚ NAŘÍZENÍ (EU) 2017/2394 A SMĚRNICE 2009/22/ES
A O ZRUŠENÍ SMĚRNICE 1999/44/ES**

**SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY
(EU) 2019/...**

ze dne 20. května 2019

**o některých aspektech smluv o prodeji zboží,
o změně nařízení (EU) 2017/2394 a směrnice 2009/22/ES
a o zrušení směrnice 1999/44/ES**

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na článek 114 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru¹,

v souladu s řádným legislativním postupem²,

¹ Úř. věst. C 264, 20.7.2016, s. 57.

² Postoj Evropského parlamentu ze dne 26. března 2019 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 15. dubna 2019.

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) V zájmu udržení své konkurenceschopnosti na světových trzích musí Unie zlepšit fungování svého vnitřního trhu a reagovat na četné problémy, které se v současné době objevují v důsledku toho, že hospodářství je čím dál více závislé na technologiích. Strategie pro jednotný digitální trh stanoví komplexní rámec, který usnadňuje integraci digitálního rozměru do vnitřního trhu. První pilíř Strategie pro jednotný digitální trh řeší roztříštěnost v rámci obchodu uvnitř EU, jelikož se dotýká všech zásadních překážek, jež brání rozvoji přeshraničního elektronického obchodu, které tvoří nejvýznamnější část přeshraničního prodeje zboží podniky spotřebitelům.
- (2) Podle čl. 26 odst. 1 a 2 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „Smlouva o fungování EU“) přijímá Unie opatření určená k vytvoření nebo zajištění fungování vnitřního trhu, který zahrnuje prostor bez vnitřních hranic, v němž je zajištěn volný pohyb zboží a služeb. Podle čl. 169 odst. 1 a čl. 169 odst. 2 písm. a) Smlouvy o fungování EU Unie přispívá k zajištění vysoké úrovně ochrany spotřebitele prostřednictvím opatření přijatých podle článku 114 Smlouvy o fungování EU v souvislosti s vytvářením vnitřního trhu. Cílem této směrnice je dosáhnout správné rovnováhy mezi dosažením vysoké míry ochrany spotřebitelů a podporou konkurenceschopnosti podniků a zároveň zaručit dodržování zásady subsidiarity.
- (3) Má-li být dosaženo skutečného jednotného digitálního trhu a má-li být zvýšena právní jistota a sníženy transakční náklady, zejména pro malé a střední podniky, je třeba harmonizovat některé aspekty smluv o prodeji zboží, přičemž základem je zajištění vysoké úrovně ochrany spotřebitele.

- (4) Elektronický obchod je klíčovou hnací silou růstu na vnitřním trhu. Jeho růstový potenciál není však ani zdaleka využit. V zájmu posílení konkurenceschopnosti Unie a podpory růstu musí Unie jednat rychle a motivovat hospodářské subjekty k tomu, aby plně využívaly potenciálu, který nabízí vnitřní trh. Plného potenciálu vnitřního trhu lze využít pouze tehdy, pokud budou mít všichni účastníci trhu snadný přístup k přeshraničnímu prodeji zboží, včetně transakcí v rámci elektronického obchodu. Pravidla smluvního práva, na jejichž základě účastníci trhu uzavírají transakce, patří mezi zásadní faktory při utváření rozhodnutí podniků o tom, zda nabízet zboží přes hranice. Tato pravidla rovněž ovlivňují ochotu spotřebitelů osvojit si tento druh nakupování a mít v něj důvěru.
- (5) Technologický vývoj vede k rostoucímu trhu se zbožím, jež obsahuje digitální obsah či digitální služby nebo je s digitálním obsahem či digitálními službami propojeno. Vzhledem k narůstajícímu množství takovýchto zařízení a jejich rychle rostoucí oblibě u spotřebitelů je zapotřebí opatření na úrovni EU, aby byla zajištěna vysoká úroveň ochrany spotřebitele a posílila se právní jistota, pokud jde o pravidla použitelná na smlouvy o prodeji těchto produktů. Větší právní jistota by napomohla posílení důvěry spotřebitelů i prodávajících.

- (6) Pravidla Unie použitelná na prodej zboží jsou stále roztržštěná, ačkoli pravidla týkající se podmínek dodání, požadavky na informace poskytované před uzavřením smlouvy a právo odstoupit od smlouvy (v případě smluv uzavřených na dálku nebo mimo obchodní prostory) již byly plně harmonizovány ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU¹. Další zásadní smluvní prvky, jako jsou požadavky na soulad se smlouvou, prostředky nápravy v případě nesouladu se smlouvou a hlavní podmínky pro jejich uplatnění, jsou v současnosti předmětem minimální harmonizace podle směrnici Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES². Členským státům bylo povoleno jít nad rámec norem Unie a zavádět nebo ponechat v platnosti pravidla, která zajišťují dosažení ještě vyšší úrovně ochrany spotřebitele. Při zavádění těchto pravidel řešily různé prvky v různém rozsahu. Vnitrostátní ustanovení, kterými se provádí směrnice 1999/44/ES, se proto dnes značně liší, pokud jde o zásadní prvky, jako je existence či neexistence hierarchie prostředků nápravy.

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU ze dne 25. října 2011 o právech spotřebitelů, kterou se mění směrnice Rady 93/13/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES a zrušuje směrnice Rady 85/577/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES (Úř. věst. L 304, 22.11.2011, s. 64).

² Směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES ze dne 25. května 1999 o některých aspektech prodeje spotřebního zboží a záruk na toto zboží (Úř. věst. L 171, 7.7.1999, s. 12).

- (7) Existující rozdíly mohou mít nepříznivý vliv na podniky i spotřebitele. Podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008¹ mají podniky, které zaměřují svou činnost na spotřebitele v jiných členských státech, povinnost zohlednit závazná pravidla v oblasti spotřebitelského smluvního práva země, v níž má spotřebitel své obvyklé bydliště. Jelikož se tato pravidla v jednotlivých členských státech liší, mohou podnikům vznikat dodatečné náklady. Proto by mnoho podniků mohlo nadále upřednostňovat obchodování na domácím trhu nebo vývoz pouze do jednoho či dvou členských států. Tato snaha o minimalizaci eventuálních nákladů a rizik spojených s přeshraničním obchodem vede ke ztrátě příležitostí pro obchodní expanzi a pro úspory z rozsahu. Postiženy jsou zejména malé a střední podniky.
- (8) Spotřebitelé sice požívají vysoké úrovně ochrany při nákupech ze zahraničí v důsledku použití nařízení (ES) č. 593/2008, ale právní roztržičnost negativně ovlivňuje míru důvěry spotřebitelů v přeshraniční transakce. K této nedůvěře sice přispívá několik faktorů, mezi hlavní obavy spotřebitelů se však řadí nejistota týkající se základních smluvních práv. Tato nejistota existuje nezávisle na tom, zda jsou spotřebitelé v případě, že na ně prodávající zaměřují své přeshraniční činnosti, chráněni kogentními pravidly v oblasti spotřebitelského smluvního práva svého členského státu, či nikoli nebo zda spotřebitelé uzavírají přeshraniční smlouvy s prodávajícími, kteří neprovozují svou obchodní činnost v členském státě, ve kterém má spotřebitel bydliště.

¹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ze dne 17. června 2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I) (Úř. věst. L 177, 4.7.2008, s. 6).

- (9) Přestože on-line prodej zboží tvoří převážnou většinu přeshraničního prodeje v Unii, rozdíly ve smluvním právu jednotlivých států mají stejný dopad na maloobchodníky využívající prodej na dálku i na maloobchodníky prodávající v přímém styku a brání jim v rozšíření podnikání za hranice. V zájmu vytvoření rovných podmínek pro všechny podniky prodávající zboží spotřebitelům by se tato směrnice měla vztahovat na všechny prodejní kanály. Stanovením jednotných pravidel pro všechny prodejní kanály by tato směrnice měla zabránit jakýmkoli rozdílům, které by způsobily nepřiměřenou zátěž rostoucímu počtu maloobchodníků v Unii prodávajících prostřednictvím všech kanálů. Potřeba zachování soudržných pravidel pro prodej a záruky u všech prodejních kanálů byla potvrzena Zprávou Komise o kontrole účelnosti práva v oblasti ochrany spotřebitele a marketingu zveřejněnou 29. května 2017, která se týkala i směrnice 1999/44/ES.
- (10) Tato směrnice by měla zahrnovat pravidla použitelná na prodej zboží včetně zboží s digitálními prvky pouze ve vztahu k zásadním prvkům smluv, které jsou nezbytné k překonání překážek pro vnitřní trh souvisejících se smluvním právem. Za tímto účelem by měla být plně harmonizována pravidla týkající se požadavků na soulad se smlouvou, prostředků nápravy dostupných pro spotřebitele v případě nesouladu zboží se smlouvou a hlavních podmínek pro jejich uplatnění a měla by být zvýšena úroveň ochrany spotřebitele v porovnání se směrnicí 1999/44/ES. Plně harmonizovaná pravidla pro některé podstatné prvky spotřebitelského smluvního práva by měla usnadnit podnikům, zejména malým a středním podnikům, nabízet své produkty v jiných členských státech. Spotřebitelům by měla plná harmonizace klíčových pravidel přinést vysokou úroveň ochrany a vyšší kvalitu života.

- (11) Tato směrnice doplňuje směrnici 2011/83/EU. Zatímco směrnice 2011/83/EU stanoví zejména požadavky na informace poskytované před uzavřením smlouvy, právo odstoupit od smlouvy uzavřené na dálku a smlouvy uzavřené mimo obchodní prostory a pravidla týkající se dodání zboží a přechod rizika, zavádí tato směrnice pravidla týkající se souladu zboží se smlouvou, prostředky nápravy v případě nesouladu a podmínky pro jejich uplatnění.
- (12) Tato směrnice by se měla použít pouze na hmotné movité věci, které jsou zbožím podle ustanovení této směrnice. Členské státy by tedy měly mít možnost samy upravovat smlouvy týkající se prodeje nemovitého majetku, jako jsou obytné budovy, a jeho hlavních prvků, jež by měly tvořit hlavní část takového nemovitého majetku.

- (13) Tato směrnice a směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/...¹⁺ by měly navzájem doplňovat. Zatímco směrnice (EU) 2019/...⁺⁺ stanoví pravidla týkající se určitých požadavků na smlouvy o poskytování digitálního obsahu nebo digitálních služeb, tato směrnice stanoví pravidla týkající se určitých požadavků na smlouvy o prodeji zboží. S cílem splnit očekávání spotřebitelů a zajistit jasný a jednoduchý právní rámec pro obchodníky s digitálním obsahem nebo digitálními službami se směrnice (EU) 2019/...⁺⁺ vztahuje na poskytování digitálního obsahu nebo digitálních služeb, včetně digitálního obsahu na hmotných nosičích, jako jsou DVD, CD, paměťová média USB a paměťové karty, jakož i na samotné hmotné nosiče, pokud tyto hmotné nosiče slouží výhradně k přenosu digitálního obsahu. Tato směrnice by se naproti tomu měla použít na smlouvy o prodeji zboží, včetně zboží s digitálními prvky, které vyžaduje k plnění svých funkcí digitální obsah nebo digitální službu.

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/... ze dne ... (Úř. věst. ...).

⁺ Úř. věst.: vložte prosím do textu číslo směrnice uvedené v dokumentu PE-CONS 26/19 (2015/0287(COD)) a do poznámky pod čarou vložte číslo, datum, název a odkaz na uvedenou směrnici.

⁺⁺ Úř. věst.: vložte prosím do textu číslo směrnice uvedené v dokumentu PE-CONS 26/19 (2015/0287(COD)).

- (14) Pojem „zboží“ podle této směrnice by měl zahrnovat též „zboží s digitálními prvky“, a proto by měl označovat též jakýkoli digitální obsah či digitální službu, jež jsou v tomto zboží obsaženy nebo s ním jsou propojeny, a to takovým způsobem, že by nepřítomnost digitálního obsahu či digitální služby bránila tomu, aby dané zboží plnilo své funkce. Digitálním obsahem, který je ve zboží obsažen nebo s ním propojen, mohou být jakákoli data, která jsou vytvořena a dodána v digitální podobě, například operační systémy, aplikace nebo jakýkoli jiný software. Digitální obsah může být v okamžiku uzavření kupní smlouvy již předem nainstalován nebo nainstalován dodatečně, pokud je to v této smlouvě stanoveno. Digitální služby propojené se zbožím mohou zahrnovat služby, jež umožňují vytváření, zpracovávání, uchovávání dat v digitální podobě nebo přístup k nim, například software jako služba nabízená v prostředí cloud computingu, průběžné poskytování dat o dopravě v navigačním systému nebo průběžné poskytování individuálně uzpůsobených tréninkových plánů u chytrých hodinek.
- (15) Tato směrnice by se měla vztahovat na smlouvy o prodeji zboží, včetně zboží s digitálními prvky, pokud by nepřítomnost digitálního obsahu či digitální služby, které jsou ve zboží obsaženy nebo s ním propojeny, bránila tomu, aby dané zboží plnilo své funkce, a pokud jsou digitální obsah nebo služba poskytovány se zbožím podle smlouvy o prodeji tohoto zboží. Zda je poskytování digitálního obsahu nebo digitální služby, které jsou ve zboží obsaženy nebo s ním propojeny, součástí kupní smlouvy s prodávajícím, by mělo záviset na obsahu této smlouvy.

To by se mělo týkat rovněž digitálního obsahu nebo digitálních služeb obsažených ve zboží nebo s ním propojených, jejichž poskytování je ve smlouvě výslovně požadováno. To by se mělo vztahovat i na kupní smlouvy, které lze chápat tak, že zahrnují poskytnutí konkrétního digitálního obsahu nebo konkrétní digitální služby, protože tento digitální obsah nebo digitální služba jsou běžnou součástí zboží stejného druhu a spotřebitel by je mohl rozumně očekávat vzhledem k povaze tohoto zboží a s ohledem na jakékoli veřejné prohlášení učiněné prodávajícím nebo v jeho zastoupení nebo jinými osobami v předchozích článcích řetězce transakcí, včetně výrobce. Pokud by například bylo v reklamě uvedeno, že chytrá televize obsahuje určitou video aplikaci, tato video aplikace by měla být součástí kupní smlouvy. To platí bez ohledu na to, zda jsou digitální obsah nebo digitální služba předem nainstalovány ve vlastním zboží, nebo zda je nutné je následně stáhnout do jiného zařízení, a jsou tedy se zbožím pouze propojené. Chytrý telefon by mohl být například dodáván se standardizovanou předem nainstalovanou aplikací poskytnutou na základě kupní smlouvy, jako je například aplikace budíku nebo fotoaparátu. Jiným příkladem by mohly být chytré hodinky. V tomto případě by hodinky samotné byly zbožím s digitálními prvky, jež může plnit své funkce pouze s aplikací, která je poskytnuta na základě kupní smlouvy, avšak kterou si spotřebitel musí stáhnout do chytrého telefonu. V tomto případě by aplikace byla oním propojeným digitálním prvkem. To by mělo platit i tehdy, pokud digitální obsah nebo digitální službu, které jsou ve zboží obsaženy nebo s ním propojeny, neposkytuje sám prodávající, nýbrž poskytuje je podle kupní smlouvy třetí strana. S cílem předejít nejistotě prodávajících i spotřebitelů by se v případě pochybností o tom, zda je poskytování digitálního obsahu nebo digitální služby součástí kupní smlouvy, měla použít pravidla této směrnice. Kromě toho by určení dvoustranného smluvního vztahu mezi prodávajícím a spotřebitelem, jehož součástí je poskytování digitálního obsahu nebo digitální služby, které jsou ve zboží obsaženy nebo s ním propojeny, nemělo být dotčeno pouhou skutečností, že k tomu, aby mohl spotřebitel digitální obsah nebo digitální službu využívat, musí vyslovit souhlas s licenční smlouvou uzavřenou se třetí stranou.

- (16) Pokud naproti tomu nepřítomnost digitálního obsahu nebo digitální služby, které jsou ve zboží obsaženy nebo se zbožím propojeny, nebrání tomu, aby zboží plnilo svou funkci, nebo pokud spotřebitel uzavře smlouvu o poskytování digitálního obsahu nebo digitální služby, které nejsou součástí kupní smlouvy týkající se zboží s digitálními prvky, tato smlouva by se měla považovat za odlišnou od smlouvy o prodeji zboží, a to i pokud prodávající působí jako zprostředkovatel této druhé smlouvy vůči třetí straně, a měla by spadat do působnosti směrnice (EU) 2019/...⁺, jsou-li splněny podmínky posledně uvedené směrnice. Pokud si například spotřebitel stáhne z obchodu s aplikacemi do chytrého telefonu herní aplikaci, je smlouva o poskytnutí herní aplikace odlišná od smlouvy o prodeji chytrého telefonu samotného. Tato směrnice by se tudíž měla vztahovat pouze na kupní smlouvu týkající se chytrého telefonu, zatímco poskytnutí herní aplikace by mělo spadat do oblasti působnosti směrnice (EU) 2019/...⁺, jsou-li splněny podmínky v ní stanovené. Jiným příkladem by byl případ, kdy je výslovně dohodnuto, že spotřebitel kupuje chytrý telefon bez určitého operačního systému a následně uzavře smlouvu o poskytnutí operačního systému třetí stranou. V takovém případě by poskytnutí samostatně zakoupeného operačního systému nebylo součástí kupní smlouvy, a proto by nespádalo do oblasti působnosti této směrnice, ale mohlo by spadat do oblasti působnosti (EU) 2019/...⁺, jsou-li splněny podmínky v ní stanovené.

⁺ Úř. věst.: vložte prosím do textu číslo směrnice uvedené v dokumentu PE-CONS 26/19 (2015/0287(COD)).

- (17) Pro účely právní jasnosti by měla tato směrnice obsahovat definici kupní smlouvy a rovněž jasně vymezit oblast jejího použití. Do působnosti této směrnice by měly být zahrnuty rovněž smlouvy, na jejichž základě má být zboží teprve vyrobeno nebo zhotoveno, včetně i podle specifikací spotřebitele. Kromě toho by do působnosti směrnice mohla spadat i instalace zboží, je-li součástí kupní smlouvy a musí-li být provedena prodávajícím nebo na jeho odpovědnost. Pokud smlouva obsahuje prvky týkající se jak prodeje zboží, tak poskytování služeb, mělo by být určení toho, zda má být celá smlouva považována za kupní smlouvu ve smyslu této směrnice, ponecháno na vnitrostátním právu.

- (18) Touto směrnicí by nemělo být dotčeno vnitrostátní právo v rozsahu, v jakém tato směrnice příslušné otázky neupravuje, zejména otázky týkající se legality zboží, náhrady škody a aspektů obecného smluvního práva, jako jsou uzavírání, platnost, neplatnost nebo účinky smluv. Totéž by mělo platit pro důsledky ukončení smlouvy a pro některé aspekty týkající se opravy a výměny zboží, které tato směrnice neupravuje. Pokud jde o úpravu práva stran odepřít zcela či částečně plnění svých povinností do doby, než si své povinnosti splní druhá strana, členské státy by měly mít i nadále možnost upravit podmínky a způsob odepření platby spotřebitelem. Členské státy by rovněž měly mít i nadále možnost upravit nárok spotřebitele na náhradu škody, kterou utrpěl v důsledku porušení ustanovení této směrnice prodávajícím. Touto směrnicí by také neměla být dotčena vnitrostátní pravidla, která nejsou specifická pro spotřebitelské smlouvy a která stanoví specifické prostředky nápravy pro některé druhy vad, jež nebyly zřejmé v době uzavření kupní smlouvy, totiž vnitrostátní právní předpisy, které mohou stanovit zvláštní pravidla pro odpovědnost prodávajícího za skryté vady. Touto směrnicí by rovněž neměla být dotčena vnitrostátní právní úprava, která stanoví mimosmluvní prostředky nápravy pro spotřebitele v případě nesouladu zboží, které lze uplatnit vůči osobám v předchozích člancích řetězce transakcí, například výrobcům, nebo jiným osobám plnícím závazky takových osob.
- (19) Touto směrnicí by neměla být dotčena svoboda členských států umožnit spotřebitelům zvolit si určitý prostředek nápravy, pokud se nesoulad zboží projeví krátce po dodání, totiž vnitrostátní právní předpisy, stanovující právo spotřebitele odmítnout vadné zboží a považovat smlouvu za vypovězenou nebo žádat o okamžitou výměnu, a to v určité krátké lhůtě po dodání zboží, jež by neměla být delší než 30 dní.

- (20) Členské státy by měly mít i nadále možnost upravit informační povinnosti prodávajícího v souvislosti s uzavřením smlouvy nebo povinnost prodávajícího upozornit spotřebitele například na některé vlastnosti zboží, vhodnost materiálů poskytnutých spotřebitelem nebo možné nevýhody plynoucí ze specifických požadavků spotřebitele, například požadavku spotřebitele na použití konkrétní látky k ušití plesových šatů.
- (21) Členské státy by rovněž měly mít i nadále možnost rozšířit použití pravidel této směrnice na smlouvy, které jsou z působnosti této směrnice vyňaty, nebo možnost tyto smlouvy jinak upravovat. Členské státy by měly mít i nadále možnost například rozšířit ochranu uplatňovanou na spotřebitele podle této směrnice i na fyzické či právnické osoby, které nejsou spotřebiteli ve smyslu této směrnice, jako jsou například nevládní organizace nebo začínající nebo malé a střední podniky.
- (22) Definice spotřebitele by měla zahrnovat fyzické osoby, které jednají mimo rámec své obchodní činnosti, podnikání, řemesla nebo povolání. Členské státy by však rovněž měly mít i nadále možnost určit v případě smluv dvojího účelu, pokud jsou uzavřeny za účelem částečně spadajícím do rámce a částečně mimo rámec obchodní činnosti dotyčné osoby a pokud je obchodní účel v celkovém kontextu smlouvy okrajový, zda má být tato osoba považována rovněž za spotřebitele a za jakých podmínek.

- (23) Tato směrnice by se měla vztahovat na veškeré smlouvy, na jejichž základě prodávající převádí vlastnictví zboží nebo se zavazuje k převedení tohoto vlastnictví na spotřebitele. Poskytovatelé platform by mohli být považováni za prodávající ve smyslu této směrnice, pokud jednají za účelem souvisejícím s jejich vlastním podnikáním a jako přímí smluvní partneři spotřebitele při prodeji zboží. Členské státy by měly mít i nadále možnost rozšířit uplatňování této směrnice na provozovatele platform, kteří nesplňují požadavky na to, aby mohli být považováni za prodávajícího ve smyslu této směrnice.
- (24) Za účelem dosažení rovnováhy mezi potřebou právní jistoty a odpovídající pružností právních pravidel by měl být jakýkoli odkaz v této směrnici na to, co může být od osoby nebo osobou očekáváno, chápán jako odkaz na to, co lze rozumně očekávat. Měl by být objektivně určen standard rozumnosti s ohledem na povahu a účel smlouvy, na okolnosti jednotlivého případu a na zvyklosti a praxi zúčastněných stran.
- (25) V zájmu zajištění jasnosti, pokud jde o to, co může spotřebitel očekávat a za co je prodávající odpovědný v případě nedodání toho, co se očekává, je nutné plně harmonizovat pravidla pro určení souladu zboží. Veškeré odkazy v této směrnici na soulad by se měly týkat souladu zboží s kupní smlouvou. V zájmu ochrany oprávněných zájmů obou stran kupní smlouvy by měl být soulad posuzován na základě subjektivních i objektivních požadavků na soulad.

- (26) Zboží by tudíž mělo splňovat požadavky, na kterých se prodávající se spotřebitelem dohodli v kupní smlouvě. Mezi tyto požadavky může patřit mimo jiné množství, kvalita, druh a popis zboží, jeho vhodnost pro určitý účel, jakož i dodání zboží s dohodnutým příslušenstvím a s veškerými návody. Požadavky kupní smlouvy by měly zahrnovat i požadavky plynoucí z informací poskytovaných před uzavřením smlouvy, které jsou podle směrnice 2011/83/EU nedílnou součástí kupní smlouvy.
- (27) Pojmu funkčnosti by se mělo rozumět tak, že odkazuje na způsoby, jimiž může zboží plnit své funkce s ohledem na svůj účel. Pojem interoperability se vztahuje k tomu, zda a do jaké míry zboží dokáže fungovat s hardwarem nebo softwarem, které jsou odlišné od hardwaru či softwaru, které se běžně používají se zbožím stejného druhu. Řádné fungování by zahrnovalo například schopnost zboží vyměňovat si informace s tímto jiným softwarem nebo hardwarem a tyto informace používat.

- (28) Vzhledem k tomu, že se digitální obsah či digitální služby ve zboží obsažené nebo s ním propojené nepřetržitě vyvíjejí, mohou se prodávající se spotřebiteli dohodnout, že jim budou pro takové zboží poskytovat aktualizace. Aktualizace dohodnuté v kupní smlouvě mohou prvek digitálního obsahu nebo digitální služby ve zboží zlepšovat a posilovat, rozšiřovat jeho funkce a přizpůsobovat je technickému vývoji, chránit je před novými bezpečnostními hrozbami nebo sloužit jinému účelu. Soulad zboží s digitálním obsahem nebo digitálními službami, které jsou ve zboží obsaženy nebo s ním propojeny, by tudíž měl být posuzován rovněž ve vztahu k tomu, zda je prvek digitálního obsahu nebo digitální služby ve zboží aktualizován v souladu s kupní smlouvou. Neposkytnutí aktualizací, které byly dohodnuty v kupní smlouvě, by mělo být považováno za nesoulad zboží. Za nesoulad zboží by měly být považovány navíc i vadné či neúplné aktualizace, neboť to by znamenalo, že tyto aktualizace nebyly provedeny způsobem stanoveným v kupní smlouvě.
- (29) Aby bylo zboží v souladu, mělo by splňovat nejen subjektivní požadavky na soulad, nýbrž také objektivní požadavky na soulad stanovené touto směrnicí. Soulad by měl být posuzován mimo jiné s ohledem na účel, pro který by se zboží stejného druhu obvykle použilo, na to, zda je dodáno spolu s příslušenstvím a návody, jejichž obdržení může spotřebitel rozumně očekávat, nebo zda odpovídá vzorku nebo modelu, který prodávající spotřebiteli poskytl. Zboží by rovněž mělo mít takovou kvalitu a vlastnosti, které jsou obvyklé pro zboží stejného druhu a které může spotřebitel rozumně očekávat vzhledem k povaze zboží a s ohledem na jakékoli veřejné prohlášení učiněné prodávajícím nebo v jeho zastoupení nebo jinými osobami v předchozích člancích řetězce.

- (30) Kromě aktualizací smluvně dohodnutých by měl prodávající rovněž poskytovat aktualizace, včetně aktualizací bezpečnostních, jejichž cílem je zajistit, aby zboží s digitálními prvky bylo i nadále v souladu. Povinnost prodávajícího by měla být omezena na aktualizace, které jsou nezbytné pro zachování souladu zboží s objektivními a subjektivními požadavky na soulad stanovenými v této směrnici. Nedohodnou-li se strany ve smlouvě jinak, neměl by mít prodávající povinnost poskytovat aktualizované verze digitálního obsahu nebo digitální služby zboží ani vylepšovat či rozšiřovat funkce zboží nad rámec požadavků na soulad. Způsobí-li aktualizace poskytnutá prodávajícím nebo třetí stranou poskytující digitální obsah nebo digitální službu podle kupní smlouvy nesoulad zboží s digitálními prvky, měl by být prodávající odpovědný za opětovné uvedení zboží do souladu. Spotřebitel by měl mít nadále možnost volby, zda tyto aktualizace nainstaluje. Pokud se spotřebitel rozhodne, že aktualizace, které jsou pro zboží s digitálními prvky nezbytné k zachování souladu, nenainstaluje, neměl by však očekávat, že takové zboží bude i nadále v souladu. Proávající by měl spotřebitele informovat o tom, že rozhodnutí spotřebitele nenainstalovat aktualizace, které jsou nezbytné pro zachování souladu zboží s digitálními prvky, a to ani bezpečnostní aktualizace, bude mít dopad na odpovědnost prodávajícího za soulad těch vlastností zboží s digitálními prvky, jejichž soulad by měly příslušné aktualizace zachovávat. Touto směrnicí by neměly být dotčeny povinnosti poskytovat bezpečnostní aktualizace stanovené v unijním a vnitrostátním právu.

- (31) V případě zboží s digitálními prvky, u něhož jsou digitální obsah či digitální služba, jež jsou ve zboží obsaženy nebo s ním propojeny, poskytovány v rámci jediného poskytnutí, je prodávající v zásadě odpovědný pouze za nesoulad existující v době dodání. Povinnost poskytovat aktualizace by však měla zohledňovat skutečnost, že se digitální prostředí jakéhokoli takového zboží neustále mění. Proto jsou aktualizace nezbytným nástrojem k zajištění toho, aby mohlo zboží fungovat stejným způsobem jako v době dodání. Na rozdíl od tradičního zboží není zboží s digitálními prvky zcela odděleno od sféry prodávajícího, neboť prodávající nebo třetí osoba poskytující digitální obsah nebo digitální službu podle kupní smlouvy může zboží aktualizovat na dálku, obvykle prostřednictvím internetu. Jsou-li tudíž digitální obsah nebo digitální služba poskytovány v rámci jediného poskytnutí, měl by být prodávající odpovědný za poskytnutí aktualizací nezbytných k zachování souladu zboží s digitálními prvky po dobu, kterou může spotřebitel rozumně očekávat, i když zboží v době dodání bylo v souladu. Doba, po kterou může spotřebitel rozumně očekávat obdržení aktualizací, by měla být posouzena na základě druhu a účelu zboží a digitálních prvků a s ohledem na okolnosti a povahu kupní smlouvy. Spotřebitel obvykle očekává dodávání aktualizací alespoň po dobu, po kterou je prodávající odpovědný za nesoulad se smlouvou, nicméně v některých případech může spotřebitel rozumně očekávat obdržení aktualizací po delší dobu, a to zejména v případě bezpečnostních aktualizací. V jiných případech, například pokud jde o zboží s digitálními prvky, jejichž účel je omezen na určitou dobu, by povinnost prodávajícího poskytovat aktualizace měla být obvykle omezena na tuto dobu.

- (32) Zajištění delší trvanlivosti zboží je důležité proto, aby se dosáhlo udržitelnějších spotřebních návyků a oběhového hospodářství. Podobně zásadní význam pro posílení důvěry spotřebitelů ve fungování vnitřního trhu má zabránění vstupu výrobků, které nejsou v souladu s právními předpisy, na trh Unie tím, že se posílí dohled nad trhem a hospodářským subjektům se poskytnou správné pobídky. Právní předpisy Unie pro konkrétní výrobky proto představují nejvhodnější způsob, jak zavést požadavky na trvanlivost a jiné požadavky týkající se konkrétních druhů nebo skupin výrobků s použitím upravených kritérií. Tato směrnice by proto měla doplňovat cíle, o jejichž naplnění usilují tyto právní předpisy Unie pro konkrétní výrobky, a měla by mezi objektivní kritéria pro posuzování souladu zboží zahrnout trvanlivost. Trvanlivost by v této směrnici měla být chápána jako schopnost zboží udržet si při obvyklém používání požadované funkce a výkonnost. Aby bylo zboží v souladu, mělo by mít trvanlivost, jaká je obvyklá pro zboží stejného druhu a jakou může spotřebitel rozumně očekávat vzhledem k povaze konkrétního zboží, včetně případně nutné přiměřené údržby zboží, například pravidelné kontroly nebo výměny filtrů ve vozidle, a vzhledem k jakémukoli veřejnému prohlášení učiněnému jakoukoli osobou v řetězci transakcí nebo v jejím zastoupení. Při posuzování je rovněž třeba vzít v úvahu veškeré další relevantní okolnosti, jako je cena zboží a intenzita nebo četnost používání zboží spotřebitelem. Pokud jsou navíc konkrétní informace o trvanlivosti uvedeny v jakémkoli prohlášení před uzavřením smlouvy, které je součástí kupní smlouvy, spotřebitel by měl mít možnost se na ně spolehnout jakožto na součást subjektivních kritérií na soulad.

- (33) Podle této směrnice by prodávající měl mít povinnost dodat spotřebiteli zboží, které je v době dodání v souladu. V případě nesouladu, který existoval v době dodání, by prodávající měli mít možnost využít náhradní díly, aby tak splnili svou povinnost opravit zboží. Přestože by tato směrnice neměla jako objektivní požadavek na soulad zavádět povinnost prodávajících zajišťovat dostupnost náhradních dílů po určitou dobu, neměla by se dotýkat jiných ustanovení vnitrostátního práva, jež prodávajícímu, výrobci nebo jiným osobám v řetězci transakcí ukládají povinnost zajistit dostupnost náhradních dílů nebo povinnost spotřebitele o této dostupnosti informovat.
- (34) Mnohé zboží musí být před tím, než je může spotřebitel účinně používat, nainstalováno. V případě zboží s digitálními prvky je navíc instalace digitálního obsahu nebo digitální služby obvykle nezbytná k tomu, aby mohl spotřebitel toto zboží používat k zamýšlenému účelu. Jakýkoli nesoulad, který je způsoben nesprávnou instalací zboží, včetně nesprávné instalace digitálního obsahu či digitální služby, jež jsou ve zboží obsaženy nebo s ním propojeny, by proto měl být považován za nesoulad, byla-li instalace provedena prodávajícím nebo pod jeho kontrolou. V případě, že bylo zboží určeno k instalaci spotřebitelem, by měl být jakýkoli nesoulad, který je způsoben nesprávnou instalací zboží, považován za nesoulad zboží bez ohledu na to, zda instalaci provedl spotřebitel nebo na jeho odpovědnost třetí strana, pokud k nesprávné instalaci došlo na základě nedostatků v návodu k instalaci, jako je neúplnost nebo nejasnost instalačních pokynů, jež by průměrný spotřebitel považoval za obtížně použitelné.

- (35) Požadavky na soulad by měly zahrnovat jak věcné vady, tak i právní vady. Používání zboží v souladu se smlouvou mohou bránit nebo takové používání mohou omezovat omezení vyplývající z porušení práv třetí strany, zejména práv duševního vlastnictví. Členské státy by měly zajistit, aby spotřebitel měl v takových případech právo na prostředky nápravy pro případ nesouladu, které jsou stanovené v této směrnici, ledaže je v takových případech ve vnitrostátním právu stanovena neplatnost smlouvy či možnost odstoupení od ní.
- (36) V zájmu zajištění dostatečné flexibility pravidel, například v případě prodeje použitého zboží, by měly mít strany možnost odchýlit se od objektivních požadavků na soulad podle této směrnice. Taková odchylka by měla být možná pouze tehdy, pokud o ní byl spotřebitel výslovně informován a vyjádřil s ní souhlas odděleně od jiných prohlášení či dohod, a to aktivními a jednoznačnými kroky.
- (37) Zvýšení právní jistoty jak pro spotřebitele, tak pro prodávající vyžaduje, aby se jasně určil dobu, kdy se má posoudit soulad zboží se smlouvou. Rozhodnou dobou pro posouzení souladu zboží by měla být doba, kdy je zboží dodáno. To by mělo platit i pro zboží, které obsahuje digitální obsah či digitální službu poskytovanou v rámci jediného poskytnutí, nebo je s takovým digitálním obsahem či digitální službou propojeno. Avšak mají-li být digitální obsah nebo digitální služba, jež jsou ve zboží obsaženy nebo s ním propojeny, poskytovány průběžně po určitou dobu, neměl by být dobou pro stanovení souladu tohoto prvku digitálního obsahu nebo digitální služby jeden určitý okamžik, ale určité období začínající okamžikem dodání. Z důvodů právní jistoty by toto období mělo být stejné jako období, po které je prodávající odpovědný za nesoulad.

- (38) Tato směrnice by neměla upravovat význam pojmu „dodání“, což by mělo být ponecháno na vnitrostátním právu. Zejména to platí pro otázku, co musí prodávající udělat, aby splnil svou povinnost dodat zboží. Kromě toho nejsou odkazy na dobu dodání v této směrnici dotčena pravidla pro přechod rizika, jak jsou stanovena ve směrnici 2011/83/EU a odpovídajícím způsobem provedena ve vnitrostátním právu členských států.
- (39) Zboží s digitálními prvky by mělo být považováno za dodané spotřebiteli tehdy, jestliže byla dodána fyzická složka zboží a zároveň se uskutečnil jediný úkon poskytnutí digitálního obsahu nebo digitální služby nebo bylo zahájeno nepřetržité poskytování digitálního obsahu nebo digitální služby po určitou dobu. To znamená, že by měl prodávající rovněž zajistit dostupnost digitálního obsahu nebo digitální služby spotřebiteli nebo mu je zpřístupnit takovým způsobem, aby se tento digitální obsah nebo digitální služba, případně jakýkoli prostředek vhodný pro jejich stažení nebo pro přístup k nim, ocitly v dosahu spotřebitele a prodávající nemusel podnikat žádné další kroky k tomu, aby mohl spotřebitel digitální obsah nebo digitální službu používat v souladu se smlouvou, například poskytnutím odkazu nebo možnosti stažení. Pokud tedy byla fyzická složka dodána dříve, měla by rozhodnou dobou pro stanovení souladu být doba, kdy dojde k poskytnutí digitálního obsahu nebo digitální služby. Tak lze zajistit jednotný počátek doby odpovědnosti pro fyzickou složku na jedné straně i pro digitální prvek na straně druhé. Navíc v mnoha případech není spotřebitel schopen odhalit vadu fyzické složky před tím, než jsou mu poskytnuty digitální obsah nebo digitální služba.

- (40) Vyžaduje-li zboží instalaci prodávajícím, nemusí být spotřebitel schopen zboží používat nebo odhalit vadu před dokončením instalace. Má-li tudíž být podle kupní smlouvy zboží instalováno prodávajícím nebo na jeho odpovědnost, mělo by být považováno za dodané spotřebiteli v okamžiku dokončení instalace.
- (41) Aby se zaručila právní jistota pro prodávající a celková důvěra spotřebitelů v přeshraniční nakupování, je nezbytné stanovit dobu, po kterou má spotřebitel nárok na nápravu jakéhokoli nesouladu existujícího v době rozhodné pro stanovení souladu. Vzhledem k tomu, že při provádění směrnice 1999/44/ES stanovila valná většina členských států období dvou let a že v praxi to účastníci trhu považují za přiměřenou dobu, mělo by toto období zůstat zachováno. Totéž by mělo platit i v případě zboží s digitálními prvky. Stanoví-li však smlouva nepřetržité poskytování po dobu delší než dva roky, měl by mít spotřebitel právo na prostředky nápravy v případě jakéhokoli nesouladu digitálního obsahu nebo digitální služby, jenž nastane nebo se projeví během doby, po kterou mají být digitální obsah nebo digitální služba podle smlouvy poskytovány. Aby mohly členské státy flexibilně zvýšit úroveň ochrany spotřebitele ve svém vnitrostátním právu, měly by mít možnost stanovit delší lhůty pro odpovědnost prodávajícího, než jsou stanoveny v této směrnici.

- (42) Z důvodu soudržnosti se stávajícími vnitrostátními právními systémy by členské státy měly mít možnost stanovit buď to, že prodávající nese odpovědnost za nesoulad, který se projeví v určitém období, přičemž by tato doba mohla být případně spojena s promlčecí lhůtou, nebo to, že se na prostředky nápravy pro spotřebitele vztahuje pouze promlčecí lhůta. V prvním případě by členské státy měly zajistit, aby doba, po kterou trvá odpovědnost prodávajícího, nebyla obcházena promlčecí lhůtou platnou pro prostředky nápravy pro spotřebitele. Ačkoli by tato směrnice tedy neměla harmonizovat počátek běhu vnitrostátních promlčecích lhůt, měla by zajistit, aby tyto promlčecí lhůty neomezovaly právo spotřebitele uplatnit prostředky nápravy v případě jakéhokoli nesouladu, který se projeví během doby, po kterou je za nesoulad odpovědný prodávající. Ve druhém případě by členské státy měly mít možnost ponechat v platnosti nebo zavést pouze promlčecí lhůty u prostředků nápravy pro spotřebitele, aniž by zaváděly určité období, během něhož se musí nesoulad projevit, aby bylo možné uplatnit odpovědnost prodávajícího. K zajištění stejné ochrany spotřebitelů i v těchto případech by členské státy měly zajistit, aby, pokud se uplatňuje pouze promlčecí lhůta, tato lhůta nadále umožňovala spotřebitelům uplatnit prostředky nápravy v případě jakéhokoli nesouladu, který se projeví přinejmenším během doby, jež je v této směrnici stanovena jako doba odpovědnosti.

- (43) U použitého zboží může být v určitých ohledech odůvodněné odlišné zacházení. Přestože doba odpovědnosti nebo promlčecí lhůta v délce dvou let nebo delší je obecně kompromisem mezi zájmy prodávajícího a spotřebitele, u použitého zboží tomu tak být nemusí. Členským státům by proto mělo být umožněno povolit stranám, aby se u tohoto zboží dohodly na kratší době odpovědnosti nebo promlčecí lhůtě. Ponecháním této otázky na smluvní dohodě mezi stranami se zvyšuje smluvní volnost a zajišťuje, aby byl spotřebitel informován o povaze zboží jakožto zboží použitého i o kratší době odpovědnosti nebo promlčecí lhůtě. Takto smluvně dohodnuté období nebo lhůta by však neměly být kratší než jeden rok.
- (44) Tato směrnice neupravuje otázku, za jakých podmínek lze dobu odpovědnosti stanovenou v této směrnici nebo promlčecí lhůtu pozastavit nebo přerušit. Členské státy by tudíž měly mít možnost stanovit pozastavení nebo přerušení doby odpovědnosti nebo promlčecí lhůty například v případě opravy, výměny nebo jednání mezi prodávajícím a spotřebitelem za účelem smírného řešení.

- (45) V průběhu jednoho roku nebo ve lhůtě dvou let, pokud si členské státy zvolí možnost uplatňovat dvouletou lhůtu, by spotřebitel měl pouze prokázat, že zboží není v souladu se smlouvou, aniž by také musel prokazovat, že nesoulad se smlouvou v rozhodné době pro stanovení souladu skutečně existoval. K vyvrácení tvrzení spotřebitele by prodávající musel prokázat, že nesoulad v této době neexistoval. Předpoklad, že nesoulad v době rozhodné pro stanovení souladu existoval, navíc může být v některých případech neslučitelný s povahou zboží nebo povahou nesouladu. V prvním případě by mohlo jít například o zboží, které se ze své povahy kazí, jako jsou výrobky podléhající zkáze, například květiny, nebo zboží určené k jednorázovému použití. Ve druhém případě by se mohlo jednat například o nesoulad, který může být pouze důsledkem jednání spotřebitele nebo zjevné vnější příčiny, k nimž došlo po dodání zboží spotřebiteli. Stanoví-li v případě zboží s digitálními prvky smlouva nepřetržité poskytování digitálního obsahu nebo digitální služby, neměl by mít spotřebitel povinnost prokazovat, že digitální obsah nebo digitální služba nebyly v souladu během období rozhodného pro stanovení souladu. K vyvrácení tvrzení spotřebitele by prodávající musel prokázat, že digitální obsah nebo digitální služba byly během této doby v souladu.
- (46) Členské státy by měly mít možnost ponechat v platnosti nebo zavést ustanovení, podle nichž musí spotřebitel prodávajícího o nesouladu informovat během doby, která není kratší než dva měsíce ode dne, kdy tento nesoulad zjistil, jinak nebude moci využít práv spotřebitele. Členské státy mohou poskytnout vyšší úroveň ochrany spotřebitele tím, že žádnou takovou povinnost nestanoví.

- (47) V zájmu zvýšení právní jistoty a odstranění jedné z hlavních překážek bránících rozvoji vnitřního trhu, by měla tato směrnice plně harmonizovat prostředky nápravy, které má spotřebitel k dispozici v případě nesouladu zboží, a podmínky, za nichž je lze uplatnit. V případě nesouladu by spotřebitelé měli mít zejména právo na to, aby bylo zboží uvedeno do souladu, nebo na poměrné snížení ceny nebo na ukončení smlouvy.
- (48) Pro uvedení zboží do souladu by spotřebitel měl mít možnost volby mezi opravou a výměnou. Pokud se spotřebitelům umožní požadovat opravu, podpoří se tím udržitelná spotřeba a mohlo by to přispět k větší trvanlivosti výrobků. Možnost volby spotřebitele mezi opravou a výměnou by měla být omezena pouze tehdy, pokud by zvolená možnost byla právně či fakticky nemožná nebo by ve srovnání s druhou dostupnou možností obnášela pro prodávajícího nepřiměřené náklady. Například by mohlo být nepřiměřené požadovat výměnu zboží z důvodu drobného škrábance, pokud by tato výměna obnášela značné náklady, a je možné tento škrábanec snadno odstranit.
- (49) Prodávající by měl mít možnost uvedení zboží do souladu odmítnout, nejsou-li oprava a výměna zboží možné nebo by prodávajícímu způsobily nepřiměřené náklady. Totéž by mělo platit, pokud je nemožná buď oprava, nebo výměna, přičemž alternativní opravný prostředek by prodávajícímu způsobil nepřiměřené náklady. Nachází-li se například zboží jinde, než kam bylo původně dodáno, mohly by být náklady na zaslání a přepravu pro prodávajícího nepřiměřené.

- (50) Pokud se projeví nesoulad, měl by o tom spotřebitel prodávajícího informovat, aby prodávající měl příležitost uvést zboží do souladu. Proávající by tak měl učinit v přiměřené době. To znamená, že spotřebitel v zásadě nemá na snížení ceny nebo ukončení smlouvy právo okamžitě, ale měl by dát prodávajícímu přiměřenou lhůtu na opravu nebo výměnu zboží, které je v nesouladu. Pokud prodávající zboží neopravil ani nevyměnil v této lhůtě, měl by mít spotřebitel právo na uplatnění a prosazení snížení ceny nebo ukončení smlouvy bez dalšího odkladu.
- (51) Jestliže oprava nebo výměna nepřinesla spotřebiteli řádnou nápravu nesouladu, měl by mít spotřebitel právo na snížení ceny nebo na ukončení smlouvy. To platí zejména v případě, že prodávající opravu nebo výměnu neprovedl nebo je z okolností zřejmé, že je neprovede, nebo že uvedení zboží do souladu odmítl, neboť oprava ani výměna nejsou možné nebo by prodávajícímu způsobily nepřiměřené náklady.

- (52) V některých situacích může být odůvodněné, aby měl spotřebitel právo na snížení ceny nebo ukončení smlouvy okamžitě. Pokud prodávající učinil kroky k tomu, aby zboží uvedl do souladu, avšak následně se projeví nesoulad, mělo by být objektivně zjištěno, zda by měl spotřebitel akceptovat další pokusy prodávajícího o uvedení zboží do souladu s ohledem na všechny okolnosti daného případu, jako je druh a hodnota zboží a povaha a závažnost nesouladu. Umožnit prodávajícímu další pokus o nápravu nesouladu může být odůvodněné zejména u drahého nebo složitého zboží. Rovněž by se mělo zohlednit, zda lze od spotřebitele očekávat, že bude i nadále mít důvěru ve schopnost prodávajícího uvést zboží do souladu, například v důsledku skutečnosti, že se tentýž problém projeví dvakrát. Podobně může být v některých situacích nesoulad tak závažné povahy, že spotřebitel nemůže mít nadále důvěru ve schopnost prodávajícího uvést zboží do souladu. Příkladem toho by mohla být situace, kdy má nesoulad podstatný vliv na schopnost spotřebitele používat zboží obvyklým způsobem a nelze od něj očekávat důvěru v to, že oprava nebo výměna provedená prodávajícím problém vyřeší.
- (53) V zájmu zachování rovnováhy práv a povinností smluvních stran by měl mít spotřebitel právo smlouvu ukončit pouze v případech, kdy nesoulad není nevýznamný.
- (54) Členské státy by měly mít možnost upravit podmínky, za kterých může plnění dlužníka splnit jiná osoba, například podmínky, za kterých povinnost prodávajícího opravit zboží může na jeho náklady splnit spotřebitel nebo třetí strana.

- (55) V zájmu ochrany spotřebitele před rizikem dlouhých průtahů by veškeré opravy nebo výměny měly být úspěšně provedeny v přiměřené lhůtě. Přiměřená lhůta pro provedení opravy nebo výměny by měla odpovídat co nejkratší době potřebné k provedení opravy nebo výměny. Tato lhůta by měla být stanovena objektivně s ohledem na povahu a složitost zboží, povahu a závažnost nesouladu a úsilí potřebné k provedení opravy nebo výměny. Členské státy by při provádění této směrnice měly být schopny vykládat pojem přiměřené lhůty pro dokončení opravy nebo výměny tak, že stanoví určitou lhůtu, kterou by bylo možné obecně považovat za přiměřenou pro opravu nebo výměnu, zejména u konkrétních kategorií výrobků.
- (56) Tato směrnice by neměla stanovit, kde mají být povinnosti dlužníka splněny. Proto by neměla vymezovat, kde se nachází místo dodání, ani určovat, kde by se měla uskutečnit oprava nebo výměna; a tyto otázky by měly být ponechány na vnitrostátním právu.
- (57) Uvádí-li prodávající zboží do souladu výměnou, neměl by být spotřebitel povinen platit za obvyklé používání zboží před jeho výměnou. Používání zboží by mělo být považováno za obvyklé, pokud je v souladu s povahou a účelem zboží.

- (58) Aby toto právo ukončit smlouvu bylo pro spotřebitele účinné v situacích, kdy spotřebitel nakupuje větší množství zboží a nesoulad se smlouvou se týká pouze některého zboží dodaného v rámci dané smlouvy, měl by mít spotřebitel, právo tuto smlouvu ukončit i v souvislosti s ostatním zbožím, které nakoupil společně se zbožím, jež není v souladu, i když toto ostatní zboží v souladu je, nelze-li od spotřebitele rozumně očekávat, že bude souhlasit s ponecháním si pouze zboží, které je v souladu.
- (59) Pokud spotřebitel ukončí smlouvu z důvodu nesouladu se smlouvou, měla by tato směrnice stanovit pouze hlavní účinky a podmínky práva na ukončení smlouvy, zejména povinnost stran navrátit si, co obdržely. Proto by měl být prodávající povinen vrátit cenu zaplacenou spotřebitelem a spotřebitel by měl vrátit zboží.
- (60) Touto směrnicí by neměla být dotčena možnost členských států upravovat jiné důsledky ukončení smlouvy, než jsou ty, které stanoví tato směrnice, jako jsou například důsledky snížení hodnoty zboží nebo jeho zničení či ztráty. Rovněž by členským státům mělo být umožněno upravovat podmínky vrácení zaplacené ceny spotřebiteli, například pokud jde o prostředky, které mají být k tomuto vrácení použity, nebo případné náklady a poplatky v důsledku vrácení vznikající. Členské státy by také měly mít například možnost stanovit podmínky pro vrácení zaplacené ceny nebo podmínky pro vrácení zboží v určité lhůtě.

- (61) Zásada odpovědnosti prodávajícího za škody je zásadním prvkem kupních smluv. Spotřebitel by měl mít proto nárok požadovat náhradu škody, kterou utrpěl v důsledku porušení ustanovení této směrnice prodávajícím, včetně náhrady škody vzniklé v důsledku nesouladu. Náhrada škody by měla v co největší míře zajistit, aby byl spotřebitel v situaci, v níž by se nacházel v případě, že by zboží bylo v souladu. Jelikož existence takového práva na náhradu škody je již zajištěna ve všech členských státech, nejsou touto směrnicí dotčena vnitrostátní pravidla o odškodňování spotřebitelů za újmu způsobenou porušením těchto pravidel. Členské státy by rovněž měly mít i nadále možnost upravovat nárok spotřebitele na náhradu škody v situacích, kdy oprava nebo výměna způsobily značné obtíže nebo se zpozdily.

- (62) S cílem zajistit transparentnost by měly být stanoveny určité požadavky na transparentnost pro obchodní záruky souběžně s požadavky na informace poskytované před uzavřením smlouvy ohledně existence a podmínek obchodních záruk stanovených ve směrnici 2011/83/EU. Aby se zlepšila právní jistota a aby se zabránilo uvádění spotřebitelů v omyl, měla by tato směrnice dále stanovit, že pokud jsou podmínky obchodní záruky obsažené v související reklamě výhodnější než podmínky, které jsou uvedeny v záručním listě, pak by měly mít výhodnější podmínky přednost. Tato směrnice by měla také stanovit pravidla pro obsah záručního listu a způsob, jakým by měl být zpřístupněn spotřebitelům. Záruční list by měl například obsahovat podmínky obchodní záruky a uvádět, že právní záruka souladu není obchodní zárukou dotčena, přičemž musí být zřejmé, že podmínky obchodní záruky představují závazek, který doplňuje právní záruku souladu. Členské státy by měly mít možnost stanovit pravidla pro další aspekty obchodních záruk, na něž se nevztahuje tato směrnice, například možnost připojit k obchodní záruce vedle poskytovatele záruky jiné dlužníky, za podmínky, že tato pravidla spotřebitele nepřipraví o ochranu, kterou jim poskytují plně harmonizovaná ustanovení této směrnice týkající se obchodních záruk. Přestože by členské státy měly mít i nadále možnost stanovit, aby byly obchodní záruky poskytovány bezplatně, měly by zajistit, aby veškeré kroky prodávajícího nebo výrobce, které spadají do definice obchodních záruk podle této směrnice, byly v souladu s harmonizovanými pravidly této směrnice.

- (63) Vzhledem k tomu, že prodávající je odpovědný vůči spotřebiteli za jakýkoliv nesoulad zboží se smlouvou, který vznikl v důsledku činu nebo opomenutí prodávajícího nebo třetí strany, prodávající by měl mít možnost usilovat o nápravu ze strany odpovědné osoby v dřívějších článcích řetězce transakcí. Tyto prostředky nápravy by měly zahrnovat nápravu v případě nesouladu, který vyplývá z opomenutí aktualizace, včetně aktualizace zabezpečení, která by byla nezbytná k tomu, aby zboží s digitálními prvky zůstalo v souladu. Touto směrnicí by však neměla být dotčena zásada smluvní volnosti ve vztazích mezi prodávajícím a dalšími stranami v řetězci transakcí. Podrobnosti pro výkon tohoto práva, zejména vůči komu a jakým způsobem je třeba o tyto prostředky nápravy usilovat a zda jsou tyto prostředky nápravy závazné povahy, by měly stanovit členské státy. Otázku, zda může nárok vůči osobě v předchozích článcích řetězce transakcí uplatnit přímo i spotřebitel, tato směrnice neupravuje, s výjimkou případů, kdy výrobce nabídne spotřebiteli na zboží obchodní záruku.
- (64) Osoby nebo organizace považované v rámci vnitrostátního práva za ty osoby nebo organizace, které mají oprávněný zájem na ochraně smluvních práv spotřebitelů, by měly mít právo zahájit řízení buď u soudu, nebo u správního orgánu, který má pravomoc rozhodovat o stížnostech nebo dát podnět k příslušnému soudnímu řízení.
- (65) Žádným ustanovením této směrnice by nemělo být dotčeno použití pravidel mezinárodního práva soukromého, zejména nařízení (ES) č. 593/2008 a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012¹.

¹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. L 351, 20.12.2012, s. 1).

- (66) Směrnice 1999/44/ES by měla být zrušena. Datum jejího zrušení by mělo být v souladu s datem provedení této směrnice ve vnitrostátním právu. V zájmu zajištění jednotného uplatňování právních a správních předpisů nezbytných pro dosažení souladu s touto směrnicí členskými státy na smlouvy uzavřené v den jejího provedení ve vnitrostátním právu a později by se tato směrnice neměla použít na smlouvy uzavřené před datem jejího provedení.
- (67) Příloha nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2017/2394¹ by mělo být změněna tak, aby obsahovala odkaz na tuto směrnici, aby se tak usnadnila přeshraniční spolupráce při prosazování této směrnice.
- (68) Příloha směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/22/ES² by měla být změněna tak, aby obsahovala odkaz na tuto směrnici, aby tak byly chráněny kolektivní zájmy spotřebitelů stanovené touto směrnicí.

¹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/2394 ze dne 12. prosince 2017 o spolupráci mezi vnitrostátními orgány příslušnými pro vymáhání dodržování právních předpisů na ochranu zájmů spotřebitelů a o zrušení nařízení (ES) č. 2006/2004 (Úř. věst. L 345, 27.12.2017, s. 1).

² Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/22/ES ze dne 23. dubna 2009 o žalobách na zdržení se jednání v oblasti ochrany zájmů spotřebitelů (Úř. věst. L 110, 1.5.2009, s. 30).

- (69) Členské státy se v souladu se Společným politickým prohlášením členských států a Komise ze dne 28. září 2011¹ o informativních dokumentech zavázaly, že v odůvodněných případech doplní oznámení o opatřeních přijatých k provedení směrnice ve vnitrostátním právu o jeden či více dokumentů s informacemi o vztahu mezi jednotlivými ustanoveními směrnice a příslušnými částmi vnitrostátních nástrojů přijatých k provedení směrnice ve vnitrostátním právu. V případě této směrnice považuje normotvůrce předložení těchto dokumentů za odůvodněné.
- (70) Jelikož cílů této směrnice, totiž přispět k fungování vnitřního trhu důsledným řešením překážek souvisejících se smluvním právem, které brání přeshraničnímu prodeji zboží v rámci Unie, nemůže být dosaženo uspokojivě členskými státy, ale spíše jich může být lépe dosaženo na úrovni Unie tím, že se zajistí celkový soulad vnitrostátních právních předpisů s právními předpisy ostatních členských států. Cílů této směrnice lze lépe dosáhnout na úrovni Unie prostřednictvím úplné harmonizace vedoucí k odstranění hlavních překážek souvisejících se smluvním právem. V zájmu naplnění cílů této směrnice tak Unie může přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity podle článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje tato směrnice rámec toho, co je nezbytné pro dosažení těchto cílů.

¹ Úř. věst. C 369, 17.12.2011, s. 14.

- (71) Je vhodné, aby Komise pět let po vstupu této směrnice v platnost přezkoumala uplatňování této směrnice, a to zejména včetně ustanovení týkajících se prostředků nápravy a důkazního břemene – rovněž pokud jde o použité zboží a zboží, které je prodáváno ve veřejné dražbě –, a obchodní záruky výrobce týkající se trvanlivosti. Komise by měla také posoudit, zda uplatňování této směrnice a směrnice (EU) 2019/...⁺ zajišťuje konzistentní a koherentní právní rámec, pokud jde o poskytování digitálního obsahu nebo digitálních služeb a zboží s digitálními prvky.
- (72) Tato směrnice dodržuje základní práva a svobody a ctí zásady uznávané zejména Listinou základních práv Evropské unie, včetně těch, které jsou zakotveny v článcích 16, 38 a 47 uvedené listiny,

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

⁺ Úř. věst.: vložte prosím do textu číslo směrnice uvedené v dokumentu PE-CONS 26/19 (2015/0287(COD)).

Článek 1

Předmět a účel

Účelem této směrnice je přispět k řádnému fungování vnitřního trhu a zároveň poskytovat vysokou úroveň ochrany spotřebitele tím, že stanoví společná pravidla týkající se určitých požadavků na kupní smlouvy uzavírané mezi prodávajícími a spotřebiteli, zejména pravidla týkající se souladu zboží se smlouvou, prostředků nápravy v případě nesouladu se smlouvou, podmínek pro uplatnění uvedených prostředků nápravy a obchodní záruky.

Článek 2

Definice

Pro účely této směrnice se rozumí:

- 1) „kupní smlouvou“ smlouva, na jejímž základě prodávající převádí vlastnictví zboží nebo se zavazuje k převedení tohoto vlastnictví spotřebiteli a spotřebitel hradí cenu tohoto zboží nebo se zavazuje k její úhradě;
- 2) „spotřebitelem“ fyzická osoba, která v souvislosti se smlouvami, na které se vztahuje tato směrnice, jedná za účelem, jež nelze považovat za její obchodní činnost, podnikání, řemeslo nebo povolání;

- 3) „prodávajícím“ fyzická nebo právnická osoba bez ohledu na to, zda je v soukromém či veřejném vlastnictví, která v souvislosti se smlouvami, na něž se vztahuje tato směrnice, jedná, i prostřednictvím jiné osoby jednající jménem této fyzické nebo právnické osoby nebo v jejím zastoupení, za účelem, který lze považovat za její obchodní činnost, podnikání, řemeslo nebo povolání;
- 4) „výrobce“ výrobce zboží, dovozce zboží do Unie nebo jakákoli jiná osoba, která se prohlásí za výrobce tím, že na zboží umístí své jméno, ochrannou známku nebo jiné rozlišovací označení;
- 5) „zbožím“:
- a) veškeré hmotné movité předměty; voda, plyn a elektřina se považují za zboží ve smyslu této směrnice, jsou-li prodávány v omezeném objemu nebo v určitém množství;
 - b) veškeré hmotné movité předměty, jež obsahují digitální obsah či digitální službu nebo jsou s digitálním obsahem či digitální službou propojeny, a to takovým způsobem, že by nepřítomnost digitálního obsahu či digitální služby bránila tomu, aby dané zboží plnilo své funkce (dále jen „zboží s digitálními prvky“);
- 6) „digitálním obsahem data, která jsou vytvořena a poskytována v digitální podobě;

- 7) „digitální službou“:
- a) služba, která umožňuje spotřebiteli vytvářet, zpracovávat nebo uchovávat data v digitální podobě nebo k nim mít přístup, nebo
 - b) služba, která umožňuje sdílení dat v digitální podobě nahraných nebo vytvořených spotřebitelem či jinými uživateli této služby nebo jakoukoli jinou interakci s těmito daty;
- 8) „kompatibilitou“ schopnost zboží fungovat s hardwarem nebo softwarem, který se běžně používá se zbožím stejného druhu, aniž by bylo třeba dané zboží, hardware nebo software převádět;
- 9) „funkčností“ schopnost zboží plnit své funkce s ohledem na svůj účel;
- 10) „interoperabilitou“ schopnost zboží fungovat s hardwarem nebo softwarem, které jsou odlišné od hardwaru či softwaru běžně používaných se zbožím stejného druhu;
- 11) „trvalým nosičem“ jakýkoli nástroj, který umožňuje spotřebiteli nebo prodávajícímu ukládat informace určené jemu osobně, a to způsobem vhodným pro jejich budoucí použití, po dobu přiměřenou jejich účelu, a který umožňuje reprodukci uložených informací v nezměněném stavu;

- 12) „obchodní zárukou“ jakýkoli závazek prodávajícího nebo výrobce (dále jen „poskytovatel záruky“) vůči spotřebiteli přesahující záruční povinnost prodávajícího vyplývající ze zákona a spočívající v tom, že mu vrátí zaplacenou cenu nebo že zboží vymění, opraví nebo zařídí jeho servis, pokud zboží neodpovídá údajům nebo jakýmkoli jiným požadavkům uvedeným v záručním listě, které se netýkají splnění zákonných podmínek, nebo v příslušné reklamě dostupné v době uzavření smlouvy nebo před jejím uzavřením;
- 13) „trvanlivostí“ schopnost zboží zachovat si požadované funkce a výkonnost při obvyklém používání;
- 14) výrazem „bezplatně“ bez nezbytných nákladů vynaložených na uvedení zboží do souladu se smlouvou, zejména nákladů na zaslání, přepravu, práci nebo materiál;
- 15) „veřejnou dražbou“ způsob prodeje, kdy prodávající nabízí zboží nebo služby spotřebitelům, kteří se dražby osobně účastní nebo kterým je umožněno se jí osobně účastnit, prostřednictvím transparentního konkurenčního aukčního prodeje prováděného dražitelem, na jehož základě je vydražitel povinen toto zboží nebo služby zakoupit.

Článek 3
Oblast působnosti

1. Tato směrnice se použije na kupní smlouvy mezi spotřebitelem a prodávajícím.
2. Pro účely této směrnice se za kupní smlouvy považují i smlouvy mezi spotřebitelem a prodávajícím týkající se dodání zboží, které má být teprve vyrobeno nebo zhotoveno.
3. Tato směrnice se nepoužije na smlouvy o poskytování digitálního obsahu nebo digitálních služeb. Použije se však na digitální obsah nebo digitální služby, které jsou ve zboží ve smyslu čl. 2 písm. 5) bodu b) obsaženy nebo s ním jsou propojeny a které jsou podle kupní smlouvy poskytovány s tímto zbožím bez ohledu na to, zda tento digitální obsah nebo tuto digitální službu poskytuje prodávající nebo třetí strana. Pokud vzniknou pochybnosti o tom, zda je poskytnutí digitálního obsahu nebo digitální služby, které jsou ve zboží obsaženy nebo s ním propojeny, součástí kupní smlouvy, má se za to, že se na digitální obsah nebo digitální službu kupní smlouva vztahuje.
4. Tato směrnice se nepoužije na:
 - a) jakýkoli hmotný nosič, který slouží výhradně jako nosič digitálního obsahu;
 - b) zboží, které se prodává na základě výkonu rozhodnutí nebo jiných soudních opatření.

5. Členské státy mohou z oblasti působnosti této směrnice vyloučit smlouvy o prodeji:

- a) použitého zboží, které je prodáváno ve veřejné dražbě;
- b) živých zvířat.

V případě uvedeném v písmenu a) musí být spotřebitelům snadno dostupné jasné a vyčerpávající informace, že se práva vyplývající z této směrnice neuplatňují.

6. Touto směrnicí není dotčena možnost členských států upravovat aspekty obecného smluvního práva, například pravidla uzavírání, platnosti, neplatnosti nebo účinku smluv, včetně důsledků ukončení smlouvy, pokud tato směrnice tyto aspekty obecného smluvního práva neupravuje, nebo právo na náhradu újmy.

7. Touto směrnicí není dotčena možnost členských států povolit spotřebitelům zvolit si konkrétní prostředek nápravy, pokud se nesoulad zboží projeví během doby po dodání, která není delší než 30 dní. Touto směrnicí nejsou navíc dotčena ani vnitrostátní pravidla, která nejsou specifická pro spotřebitelské smlouvy a která stanoví specifické prostředky nápravy pro některé druhy vad skrytých v době uzavření kupní smlouvy.

Článek 4

Úroveň harmonizace

Členské státy nesmějí ve svém vnitrostátním právu ponechat v platnosti nebo zavádět ustanovení odchylná od ustanovení této směrnice, včetně přísnějších nebo méně přísných ustanovení pro zajištění odlišné úrovně ochrany spotřebitele, pokud není v této směrnici stanoveno jinak.

Článek 5
Soulad zboží

Aniž je dotčen článek 9, prodávající dodá spotřebiteli zboží, které splňuje požadavky stanovené v článcích 6, 7 a 8.

Článek 6
Subjektivní požadavky na soulad

Aby bylo zboží v souladu s kupní smlouvou, musí v příslušných případech zejména:

- a) odpovídat popisem, druhem, množstvím a kvalitou požadavkům v kupní smlouvě a vykazovat funkčnost, kompatibilitu, interoperabilitu a jiné vlastnosti podle požadavků v kupní smlouvě;
- b) být vhodné pro jakýkoli konkrétní účel, pro nějž jej spotřebitel požaduje, o kterém spotřebitel informoval prodávajícího nejpozději v době uzavření kupní smlouvy a se kterým prodávající souhlasil;
- c) být dodáno s veškerým příslušenstvím a s veškerými pokyny, včetně návodu k instalaci, jak je stanoveno v kupní smlouvě, a
- d) být dodáno s aktualizacemi, jak je stanoveno v kupní smlouvě.

Článek 7
Objektivní požadavky na soulad

1. Kromě toho, že splňuje veškeré subjektivní požadavky na soulad, musí zboží:
 - a) být vhodné k účelům, pro které by se zboží stejného druhu obvykle použilo, s případným přihlédnutím ke stávajícímu unijnímu a vnitrostátnímu právu, technickým normám, nebo pokud takové technické normy neexistují, k použitelným kodexům chování daného odvětví;
 - b) v příslušných případech odpovídat kvalitou a popisem vzorku nebo modelu, který prodávající spotřebiteli poskytl před uzavřením smlouvy;
 - c) v příslušných případech být dodáno spolu s takovým příslušenstvím, včetně obalu, návodu k instalaci nebo jiných pokynů, jejichž obdržení může spotřebitel rozumně očekávat; a
 - d) být v množství a mít kvalitu a další vlastnosti, a to i z hlediska trvanlivosti, funkčnosti, kompatibility a bezpečnosti, které jsou obvyklé pro zboží stejného druhu a které může spotřebitel rozumně očekávat vzhledem k povaze zboží a s přihlédnutím k jakémukoli veřejnému prohlášení učiněnému prodávajícím nebo v jeho zastoupení nebo jinými osobami v dřívějších fázích řetězce transakcí, včetně výrobce, zejména v reklamě nebo v označení.

2. Prodávající není vázán veřejným prohlášením uvedeným v odst. 1 písm. d), pokud prodávající prokáže, že:
- a) prodávající si nebyl a ani si nemohl být rozumně vědom daného veřejného prohlášení;
 - b) v době uzavření smlouvy bylo toto veřejné prohlášení opraveno stejným nebo srovnatelným způsobem, jakým bylo učiněno; nebo
 - c) rozhodnutí o koupi nemohlo být tímto veřejným vyjádřením ovlivněno.
3. V případě zboží s digitálními prvky prodávající zajistí, aby byl spotřebitel informován o aktualizacích, včetně aktualizací zabezpečení, které jsou nezbytné pro uvedení tohoto zboží do souladu, a aby mu byly tyto aktualizace poskytovány po celou dobu:
- a) kterou může spotřebitel rozumně očekávat vzhledem k druhu a účelu zboží a digitálních prvků a s přihlédnutím k okolnostem a povaze smlouvy, pokud se kupní smlouva stanoví jediný úkon poskytnutí digitálního obsahu nebo digitální služby; nebo
 - b) uvedenou v čl. 10 odst. 2, případně odst. 5, pokud kupní smlouva zajišťuje nepřetržité poskytování digitálního obsahu nebo digitální služby po určitou dobu.

4. Pokud spotřebitel nenainstaluje aktualizace poskytnuté v souladu s odstavcem 3 v přiměřené době, prodávající neodpovídá za jakýkoli nesoulad, který vznikl pouze v souvislosti s chybějící příslušnou aktualizací, za předpokladu, že:
- a) prodávající spotřebitele informoval o dostupnosti aktualizace a o důsledcích nenainstalování aktualizace pro spotřebitele; a
 - b) skutečnost, že spotřebitel aktualizaci nenainstaloval nebo ji nainstaloval nesprávně, nebyla způsobena nedostatky v návodu k instalaci poskytnutém spotřebiteli.
5. Podmínky souladu ve smyslu odstavců 1 nebo 3 jsou splněny, pokud byl spotřebitel v době uzavření kupní smlouvy výslovně informován, že se určitá vlastnost zboží odchyluje od objektivních požadavků na soulad stanovených v odstavcích 1 nebo 3, a pokud spotřebitel při uzavření kupní smlouvy s touto odchylkou vyjádřil výslovný a zvláštní souhlas.

Článek 8

Nesprávná instalace zboží

Jakýkoli nesoulad způsobený nesprávnou instalací zboží, se považuje za nesoulad zboží, pokud instalace:

- a) je součástí kupní smlouvy a byla provedena prodávajícím nebo na odpovědnost prodávajícího; nebo

- b) měla být provedena spotřebitelem, ten ji provedl a k nesprávné instalaci došlo v důsledku nedostatků v návodu k instalaci poskytnutém prodávajícím nebo v případě zboží s digitálními prvky poskytnutém prodávajícím či poskytovatelem digitálního obsahu nebo digitální služby.

Článek 9

Práva třetích stran

Pokud omezení vyplývající z porušení jakéhokoli práva třetí strany, zejména práva duševního vlastnictví, brání nebo omezuje použití zboží v souladu s články 6 a 7, členské státy zajistí, aby měl spotřebitel právo na nápravu nesouladu podle článku 13, ledaže vnitrostátní právo stanoví pro takové případy neplatnost kupní smlouvy nebo možnost odstoupení od ní.

Článek 10

Odpovědnost prodávajícího

1. Prodávající je odpovědný spotřebiteli za jakýkoliv nesoulad, který existuje v době dodání zboží a který se projeví do dvou let od doby dodání. Aniž je dotčen čl. 7 odst. 3, tento odstavec se rovněž vztahuje na zboží s digitálními prvky.

2. Pokud v případě zboží s digitálními prvky kupní smlouva zajišťuje nepřetržité poskytování digitálního obsahu nebo digitální služby po určitou dobu, odpovídá prodávající i za jakýkoli nesoulad digitálního obsahu nebo digitální služby, který nastane nebo se projeví do dvou let od okamžiku dodání zboží s digitálními prvky. Pokud smlouva zajišťuje nepřetržité poskytování po dobu delší než dva roky, odpovídá prodávající za jakýkoli nesoulad digitálního obsahu nebo digitální služby, který se projeví nebo nastane během doby, po kterou mají být podle kupní smlouvy digitální obsah nebo digitální služba poskytovány.
3. Členské státy mohou ponechat v platnosti nebo zavést delší lhůty, než jsou uvedeny v odstavcích 1 a 2.
4. Podléhají-li podle vnitrostátního práva prostředky nápravy podle článku 13 rovněž promlčecí lhůtě, členské státy zajistí, aby tato promlčecí lhůta umožňovala spotřebiteli uplatnit prostředky nápravy stanovené v článku 13 v případě nesouladu, za který odpovídá prodávající podle odstavců 1 a 2 a který se projeví během doby uvedené v těchto odstavcích.
5. Bez ohledu na odstavce 1 a 2 tohoto článku mohou členské státy ponechat v platnosti nebo zavést pouze promlčecí lhůtu pro prostředky nápravy podle článku 13. Členské státy zajistí, aby tato promlčecí lhůta umožňovala spotřebiteli uplatnit prostředky nápravy stanovené v článku 13 v případě nesouladu, za který odpovídá prodávající podle odstavců 1 a 2 a který se projeví během doby uvedené v těchto odstavcích.

6. Členské státy mohou stanovit, že v případě použitého zboží mají prodávající a spotřebitel možnost dohodnout se na smluvních podmínkách nebo dohodách s kratší dobou odpovědnosti nebo promlčecí lhůtou, než je uvedeno v odstavcích 1, 2 a 5, jež však nesmějí být kratší než jeden rok.

Článek 11

Důkazní břemeno

1. Jakýkoli nesoulad, který se projeví v průběhu jednoho roku od okamžiku dodání zboží, se považuje za nesoulad, který existoval již v okamžiku dodání zboží, pokud není prokázán opak nebo pokud není tato domněnka neslučitelná s povahou zboží nebo s povahou nesouladu. Tento odstavec se rovněž vztahuje na zboží s digitálními prvky.
2. Namísto jednoročního období stanoveného v odstavci 1 mohou členské státy ponechat v platnosti nebo zavést období dvou let od okamžiku dodání zboží.
3. Stanoví-li v případě zboží s digitálními prvky kupní smlouva nepřetržité poskytování digitálního obsahu nebo digitální služby po určitou dobu, nese důkazní břemeno v otázce, zda byly digitální obsah nebo digitální služba během doby uvedené v čl. 10 odst. 2 v souladu, prodávající, a to pro nesoulad, jenž se projeví během doby uvedené ve zmíněném článku.

Článek 12
Oznamovací povinnost

Členské státy mohou ponechat v platnosti nebo zavést ustanovení, podle nichž musí spotřebitel informovat prodávajícího o nesouladu v období nejméně dvou měsíců ode dne, kdy spotřebitel tento nesoulad zjistil, jinak nebude moci využít práv spotřebitele.

Článek 13
Prostředky nápravy v případě nesouladu

1. V případě nesouladu má spotřebitel nárok na to, aby bylo zboží uvedeno do souladu, nebo aby byla poměrně snížena cena nebo aby byla ukončena smlouva za podmínek stanovených v tomto článku.
2. Za účelem uvedení zboží do souladu si může spotřebitel zvolit mezi opravou a výměnou zboží, ledaže by zvolený prostředek nápravy byl nemožný nebo by ve srovnání s druhým prostředkem nápravy prodávajícímu způsobil náklady, které by byly nepřiměřené, s ohledem na všechny okolnosti případu, mezi než mimo jiné patří:
 - a) hodnota, kterou by zboží mělo, kdyby bylo v souladu;
 - b) závažnost nesouladu; a
 - c) toho, zda by bylo možné poskytnout alternativní nápravu, aniž by se tím spotřebiteli způsobily významné obtíže.

3. Prodávající může uvedení zboží do souladu odmítnout, nejsou-li oprava a výměna zboží možné nebo by pro prodávajícího s přihlédnutím ke všem okolnostem včetně těch, které jsou uvedeny v odst. 2 písm. a) a b), způsobily nepřiměřené náklady.
4. Spotřebitel má nárok buď na poměrné snížení ceny v souladu s článkem 15, nebo na ukončení kupní smlouvy v souladu s článkem 16 pokud nastal některý z těchto případů:
 - a) prodávající neprovedl opravu ani výměnu zboží nebo v příslušných případech neprovedl opravu ani výměnu v souladu s čl. 14 odst. 2 a 3 nebo odmítl uvést zboží do souladu podle odstavce 3 tohoto článku;
 - b) navzdory snaze prodávajícího uvést zboží do souladu dojde k nesouladu;
 - c) nesoulad je tak závažné povahy, že odůvodňuje okamžité snížení ceny nebo ukončení kupní smlouvy; nebo
 - d) prodávající prohlásil nebo je z okolností zřejmé, že zboží do souladu neuvede v přiměřené době či bez významných obtíží pro spotřebitele.
5. Spotřebitel nemá právo na ukončení smlouvy, je-li nesoulad pouze nevýznamný. Důkazní břemeno ohledně prokázání toho, zda je nesoulad nevýznamný, nese prodávající.

6. Spotřebitel má právo odepřít platbu jakékoli nesplacené části ceny nebo její části do té doby, než prodávající splní povinnosti prodávajícího podle této směrnice. Členské státy mohou stanovit podmínky a způsob výkonu práva spotřebitele na odepření platby.
7. Členské státy mohou upravit, zda a v jakém rozsahu je dotčeno právo spotřebitele na prostředky nápravy v případě, že se spotřebitel podílel na vzniku nesouladu.

Článek 14

Oprava nebo výměna zboží

1. Oprava nebo výměna musí být provedena:
 - a) bezplatně;
 - b) v přiměřené lhůtě od okamžiku, kdy byl prodávající spotřebitelem o nesouladu informován; a
 - c) bez významných obtíží pro spotřebitele, přičemž se zohlední povaha zboží a účel, pro který spotřebitel zboží vyžadoval.
2. Má-li být nesoulad napraven opravou nebo výměnou zboží, dá spotřebitel zboží prodávajícímu k dispozici. Proávající převezme vyměňované zboží na vlastní náklady.

3. Vyžaduje-li oprava odstranění zboží, které bylo instalováno způsobem slučitelným s jeho povahou a účelem předtím, než se nesoulad projevil, nebo má-li dojít k výměně tohoto zboží, zahrnuje povinnost opravy nebo výměny zboží, které není v souladu, jeho odstranění a instalaci náhradního nebo opraveného zboží nebo úhradu nákladů s tím spojených.
4. Za obvyklé používání zboží během doby před jeho výměnou není spotřebitel povinen platit.

Článek 15

Snížení ceny

Snížení ceny musí být přiměřené k poklesu hodnoty zboží, které spotřebitel obdržel, ve srovnání s hodnotou, kterou by zboží mělo, kdyby bylo v souladu se smlouvou.

Článek 16

Ukončení kupní smlouvy

1. Spotřebitel uplatní své právo na ukončení kupní smlouvy prohlášením určeným prodávajícímu, ve kterém sdělí své rozhodnutí ukončit kupní smlouvu.

2. Pokud se nesoulad týká pouze některého zboží dodaného podle kupní smlouvy a existuje důvod pro ukončení kupní smlouvy podle článku 13, může spotřebitel ukončit kupní smlouvu pouze ve vztahu k tomuto zboží a jakémukoli jinému zboží, které spotřebitel získal společně se zbožím, jež není v souladu, nelze-li od něj rozumně očekávat, že bude souhlasit s ponecháním si pouze toho zboží, které je v souladu.
3. Pokud spotřebitel ukončí kupní smlouvu jako celek nebo v souladu s odstavcem 2 ve vztahu k některému zboží dodanému podle kupní smlouvy:
 - a) spotřebitel vrátí zboží prodávajícímu na náklady prodávajícího; a
 - b) prodávající vrátí spotřebiteli zpět cenu zaplacenou za zboží po obdržení zboží nebo poté, co mu spotřebitel poskytne důkaz o tom, že zboží odeslal zpět.

Pro účely tohoto odstavce mohou členské státy stanovit podmínky vracení zboží a peněz.

Článek 17
Obchodní záruky

1. Jakákoli obchodní záruka je pro poskytovatele záruky závazná podle podmínek stanovených v prohlášení o obchodní záruce a související reklamě, jež jsou dostupné v době před uzavřením smlouvy nebo během jejího uzavírání. Za podmínek stanovených v tomto článku, a aniž jsou dotčeny jakékoli jiné platné právní předpisy Unie nebo vnitrostátní právní předpisy, pokud výrobce nabídne spotřebiteli na určitou dobu obchodní záruku na trvanlivost určitého zboží, odpovídá výrobce přímo spotřebiteli po celou dobu obchodní záruky na trvanlivost pro účely opravy nebo výměny zboží podle článku 14. Výrobce může spotřebiteli nabídnout příznivější podmínky v prohlášení o obchodní záruce na trvanlivost.

Jsou-li podmínky uvedené v prohlášení o obchodní záruce pro spotřebitele méně příznivé než podmínky stanovené v související reklamě, je obchodní záruka závazná podle podmínek stanovených v reklamě týkající se obchodní záruky, ledaže byla související reklama před uzavřením kupní smlouvy opravena stejným nebo srovnatelným způsobem, jakým byla sdělena.

2. Prohlášení o obchodní záruce se spotřebiteli poskytne na trvalém nosiči nejpozději v době dodání zboží. Prohlášení o obchodní záruce musí být sepsáno jasným a srozumitelným jazykem. Musí zahrnovat tyto prvky:
 - a) jasné uvedení toho, že spotřebitel má v případě nesouladu zboží zákonný nárok na bezplatnou nápravu prodávajícím a že tato náprava není obchodní zárukou dotčena;
 - b) jméno a adresu poskytovatele záruky;
 - c) postup, který má spotřebitel použít k uplatnění obchodní záruky;
 - d) označení zboží, na něž se obchodní záruka vztahuje; a
 - e) podmínky obchodní záruky.
3. Nesouladem s ustanovením odstavce 2 není dotčena závazná povaha obchodní záruky pro poskytovatele záruky.
4. Členské státy mohou stanovit pravidla pro další aspekty týkající se obchodních záruk, které nejsou tímto článkem upraveny, včetně pravidel týkajících se jazyka nebo jazyků, v nichž má být prohlášení o obchodní záruce spotřebiteli poskytnuto.

Článek 18

Právo na nápravu

Pokud prodávající odpovídá spotřebiteli za nesoulad, který je důsledkem činu nebo opomenutí některé osoby v předchozích člancích řetězce transakcí, včetně opomenutí poskytnout aktualizace pro zboží s digitálními prvky v souladu s čl. 7 odst. 3, má prodávající právo domáhat se nápravy ze strany odpovědné osoby nebo osob v řetězci transakcí. Osobu, u níž má prodávající právo domáhat se nápravy, a příslušná opatření a podmínky výkonu tohoto práva, určí vnitrostátní právo.

Článek 19

Prosazování

1. Členské státy zajistí, aby byly k dispozici odpovídající a účinné prostředky pro zajištění souladu s touto směrnicí.
2. Prostředky uvedené v odstavci 1 zahrnují ustanovení o tom, že jeden nebo několik z následujících subjektů, které určí vnitrostátní právo, mohou podle vnitrostátního práva podat žalobu u soudu nebo u příslušných správních orgánů, aby se zajistilo, že se použijí vnitrostátní ustanovení, kterými se provádí tato směrnice:
 - a) veřejnoprávní subjekty nebo jejich zástupci;
 - b) spotřebitelské organizace, které mají oprávněný zájem na ochraně spotřebitelů;
 - c) profesní organizace, které mají oprávněný zájem na žalobě.

Článek 20
Informace pro spotřebitele

Členské státy přijmou vhodná opatření, aby pro spotřebitele zajistily dostupnost informací o právech spotřebitelů podle této směrnice a o způsobech vymáhání těchto práv.

Článek 21
Kogentní povaha

1. Pokud není v této směrnici stanoveno jinak, jakákoli smluvní dohoda, která k újmě spotřebitele vylučuje použití vnitrostátních opatření provádějících tuto směrnici, odchyluje se od nich nebo mění jejich účinek před tím, než byl prodávající upozorněn spotřebitelem na nesoulad zboží, není pro spotřebitele závazná.
2. Tato směrnice nebrání prodávajícímu v tom, aby nabízel spotřebiteli smluvní podmínky, které přesahují rámec ochrany poskytované touto směrnicí.

Článek 22

Změny nařízení (EU) 2017/2394 a směrnice 2009/22/ES

- 1) V příloze nařízení (EU) 2017/2394 se bod 3 nahrazuje tímto:

„3. Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/... ze dne ... o některých aspektech smluv o prodeji zboží, kterou se mění nařízení (EU) 2017/2394 a směrnice 2009/22/ES a kterou se zrušuje směrnice 1999/44/ES (Úř. věst. ...)⁺.“;
- 2) V příloze I směrnice 2009/22/ES se bod 7 nahrazuje tímto:

„7. Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/... ze dne ... o některých aspektech smluv o prodeji zboží, kterou se mění nařízení (EU) 2017/2394 a směrnice 2009/22/ES a kterou se zrušuje směrnice 1999/44/ES (Úř. věst. ...)⁺.“

Článek 23

Zrušení směrnice 1999/44/ES

Směrnice 1999/44/ES se zrušuje s účinkem ode dne ... [první den měsíce následujícího po uplynutí dvou let od vstupu této směrnice v platnost].

⁺ Úř. věst.: vložte prosím do textu číslo, datum a odkaz na Úřední věstník této směrnice.

Odkazy na zrušenou směrnici se považují za odkazy na tuto směrnici v souladu se srovnávací tabulkou obsaženou v příloze.

Článek 24

Provedení

1. Členské státy do ... [první den měsíce následujícího po uplynutí dvou let od vstupu této směrnice v platnost] přijmou a zveřejní právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí. Znění těchto předpisů neprodleně sdělí Komisi.

Členské státy použijí tyto předpisy od ... [první den měsíce následujícího po uplynutí dvou let a šesti měsíců od vstupu této směrnice v platnost].

Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.

Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

2. Ustanovení této směrnice se nepoužijí na smlouvy uzavřené přede dnem ... [první den měsíce následujícího po uplynutí dvou let a šesti měsíců od vstupu této směrnice v platnost].

Článek 25

Přezkum

Komise nejpozději ... [pět let od vstupu této směrnice v platnost] přezkoumá uplatňování této směrnice, včetně ustanovení o prostředcích nápravy a důkazním břemenu – rovněž pokud jde o použité zboží a zboží, které je prodáváno ve veřejné dražbě –, a o obchodní záruce výrobce na trvanlivost, a předloží zprávu Evropskému parlamentu, Radě a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru. Zpráva zejména posoudí, zda uplatňování této směrnice a směrnice (EU) 2019/...⁺ zajišťuje konzistentní a koherentní rámec pro řádné fungování vnitřního trhu, pokud jde o poskytování digitálního obsahu, digitálních služeb a zboží s digitálními prvky v souladu se zásadami, jímž se řídí politiky Unie. Ke zprávě budou případně přiloženy legislativní návrhy.

Článek 26

Vstup v platnost

Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Článek 22 se však použije ode dne ... [první den měsíce následujícího po uplynutí dvou let a šesti měsíců od vstupu této směrnice v platnost].

⁺ Úř. věst.: vložte prosím do textu číslo směrnice uvedené v dokumentu PE-CONS 26/19 (2015/0287(COD)).

Článek 27

Určení

Tato směrnice je určena členskými státy.

V Bruselu dne ...

Za Evropský parlament
předseda

Za Radu
předseda nebo předsedkyně

PŘÍLOHA

SROVNÁVACÍ TABULKA

Směrnice 1999/44/ES	Tato směrnice
Čl. 1 odst. 1	Článek 1
Čl. 1 odst. 2 písm. a)	Čl. 2 odst. 2
Čl. 1 odst. 2 písm. b) první odrážka	Čl. 3 odst. 4 písm. b)
Čl. 1 odst. 2 písm. b) druhá a třetí odrážka	Čl. 2 odst. 5 písm. a)
Čl. 1 odst. 2 písm. c)	Čl. 2 odst. 3
Čl. 1 odst. 2 písm. d)	Čl. 2 odst. 4
Čl. 1 odst. 2 písm. e)	Čl. 2 odst. 12
Čl. 1 odst. 3	Čl. 2 odst. 15 a čl. 3 odst. 5 písm. a)
Čl. 1 odst. 4	Čl. 3 odst. 2
Čl. 2 odst. 1	Článek 5
Čl. 2 odst. 2 písm. a)	Čl. 6 písm. a) a čl. 7 odst. 1 písm. b)
Čl. 2 odst. 2 písm. b)	Čl. 6 písm. b)
Čl. 2 odst. 2 písm. c)	Čl. 7 odst. 1 písm. a)
Čl. 2 odst. 2 písm. d)	Čl. 7 odst. 1 písm. d)
Čl. 2 odst. 3	Čl. 7 odst. 5
Čl. 2 odst. 4	Čl. 7 odst. 2
Čl. 2 odst. 5	Článek 8
Čl. 3 odst. 1	Čl. 10 odst. 1
Čl. 3 odst. 2	Čl. 13 odst. 1
Čl. 3 odst. 3 první pododstavec	Čl. 13 odst. 2 a čl. 14 odst. 1 písm. a)
Čl. 3 odst. 3 druhý pododstavec	Čl. 13 odst. 2
Čl. 3 odst. 3 třetí pododstavec	Čl. 14 odst. 1 písm. b) a c)

Směrnice 1999/44/ES	Tato směrnice
Čl. 3 odst. 4	Čl. 2 odst. 14
Čl. 3 odst. 5	Čl. 13 odst. 4
Čl. 3 odst. 6	Čl. 13 odst. 5
Článek 4	Článek 18
Čl. 5 odst. 1	Čl. 10 odst. 1, 2, 3, 4 a 5
Čl. 5 odst. 2	Článek 12
Čl. 5 odst. 3	Článek 11
Čl. 6 odst. 1	Čl. 17 odst. 1
Čl. 6 odst. 2	Čl. 17 odst. 2
Čl. 6 odst. 3	Čl. 17 odst. 2
Čl. 6 odst. 4	Čl. 17 odst. 4
Čl. 6 odst. 5	Čl. 17 odst. 3
Čl. 7 odst. 1 první pododstavec	Čl. 21 odst. 1
Čl. 7 odst. 1 druhý pododstavec	Čl. 10 odst. 6
Čl. 7 odst. 2	--
Čl. 8 odst. 1	Čl. 3 odst. 6 a 7
Čl. 8 odst. 2	Článek 4
Článek 9	Články 19 a 20
Článek 10	Článek 22
Čl. 11 odst. 1 první pododstavec	Čl. 24 odst. 1 první pododstavec
Čl. 11 odst. 1 druhý pododstavec	Čl. 24 odst. 1 třetí pododstavec
Čl. 11 odst. 2	Čl. 24 odst. 1 čtvrtý pododstavec
Článek 12	Článek 25
Článek 13	Článek 26
Článek 14	Článek 27